

כטומאת קרי בעלמא, וטובל ונטהר בהערב שמש.

הרואה שתי ראיות הרי זה סופר שבעה נקיים ואינו צריך קרבן.

זב בעל שלש ראיות, הרי זה סופר שבעה נקיים, וביום השמיני הוא מביא קרבן, ועד שלא הביא קרבנו הרי הוא מחוסר כפורים, ואסור לאכול בקדשים.

זב בעל שתי ראיות הטעון ספירת שבעה נקיים, שטבל ביום השביעי אחר שספר בנקיות את מקצת היום, ושחטו וזרקו עליו את הפסח בשביעי —

וכן שומרת יום כנגד יום, ששימרה מקצת היום וטבלה ושחטו וזרקו עליה את הפסח ביום השימור —

ואחר כך ראו זה זיבה וזו דם —

אף על פי שמטמאין משכב ומושב — כדין זב וזבה⁽⁹⁾ — למפרע משעה שטבלו.

הרי אלו פטורין מלעשות פסח שני ואפילו אם לא טבלו קודם שראו.⁽¹⁰⁾

הרי שסובר רבי יוסי שלמפרע הוא מטמא, ואילו לפי מה שנתבאר לעיל בין זב ובין שומרת יום כנגד יום אין מטמאין אלא מכאן ולהבא, כיון שמקצת היום שספרו בנקיות עולה להם ליום שלם!?

ומשנינן: **מאי למפרע** שאמר רבי יוסי שהם מטמאים משכב ומושב — **מדרבנן** בעלמא הוא!

ואין זה אלא לענין טומאת משכב ומושב, אבל לענין חיוב בפסח שני אין הם טמאים אלא מכאן ולהבא.⁽¹¹⁾

חכי נמי מסתברא שאינם טמאים למפרע אלא מדרבנן:

דאי סלקא דעתך מדאורייתא טמאים הם למפרע, **אמאי פטורין מלעשות פסח שני!**!

דוחה הגמרא את ההכרח מיניה וביה בכוונת רבי יוסי שאינו מטמא למפרע אלא מדרבנן:

כי לעולם אימא לך טומאה למפרע **מדאורייתא** הוא, ודקשיא לך אם כן למה פטורים הם מלעשות פסח שני, אימא לך:

9. הזב והזבה — בין גדולה ובין קטנה — מטמאין את משכבם ומושבם שהוא נעשה אב הטומאה לטמא אדם.
10. א. לקמן מפרשת הגמרא דין זה, שהוא תמוה לכאורה, כי היות ומטמא למפרע למה פטורים הם מלעשות פסח שני.
ב. הטעם שנקטה הברייתא זב בעל שתי ראיות ולא בעל שלש ראיות, כי הזב בעל שלש ראיות הרי הוא מחוסר כפורים שאסור בקדשים, ואינו ראוי להקריב קרבן פסח כיון שיהא אסור

11. שאין כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה בקום ועשה, לחיובה להביא פסח שני.

באכילתו לערב, וכדלעיל בזבה גדולה. ובתוספות ביארו עוד מה שלא נקטה הברייתא זב בעל שלש ראיות בשמיני שלו [היינו, שאם שחטו וזרקו עליו בשמיני שלו ושוב ראה זוב, שהוא פטור מלעשות פסח שני], כיון שבזה אין שייך לומר "ומטמאין משכב ומושב למפרע", היות וביום שמיני אינו מטמא למפרע.